

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Autoritate divină, tineri băieți sublimi

Președintele Steven J. Lund
președintele general al Tinerilor Băieți

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Eu sunt pentru totdeauna recunoscător că deținătorii Preoției aaronice, cu puterile, rânduielile și îndatoririle ei, ne binecuvântează pe toți.

Vă mulțumim, stimate vârstnic Andersen, pentru acea remarcabilă ilustrare a puterii preoției și a puterii ispășirii Salvatorului!

Într-o dimineață de duminică din luna ianuarie a acestui an, în timp ce mă aflu la adunarea de împărtășanie, mai mult de doisprezece tineri băieți au fost susținuți pentru a fi avansați în cadrul Preoției aaronice. Am simțit lumea schimbându-se sub picioarele noastre.

Mi-am dat brusc seama că peste tot în lume, în fiecare fus orar, în adunări de împărtășanie întocmai ca aceea, zeci de mii de diaconi, învățători și preoți – asemenea lui Easton, prietenul președintelui Holland despre care dânsul ne-a vorbit în această dimineață – erau susținuți pentru a fi rânduiți la slujiri pe viață în cadrul preoției, de-a lungul și de-a latul adunării lui Israel.

În fiecare lună ianuarie, se așază mâini pe capetele a aproximativ 100.000 de tineri băieți, legându-i prin rânduială la o linie strălucitoare a autorității care se întinde înapoi în timp, prin epoca restaurării, până la Joseph și Oliver, până la Ioan Botezătorul și până la Isus Hristos.

Ei bine, Biserica noastră nu este mereu una foarte expresivă. În cadrul adunărilor Bisericii, avem tendința de a fi discreți.

Însă, auzind acest tunet răsunător al deținătorilor preoției recent rânduiți răspândindu-se peste tot pământul, m-am întrebat – în maniera „bisericii bucuriei” – dacă nu ar trebui să se strige de pe acoperișuri. „Astăzi”, m-am gândit, „ar trebui să se audă trâmbițe și chimvale răsunătoare și să aprindem artificii sub formă de steluțe. Ar

Knowing God's power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, "Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins" (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the "Priesthood of Aaron," after Moses's brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. "And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister" (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior's life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord's Supper.

The Lord entrusts today's bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these

trebui să avem parade!"

Cunoscând puterea lui Dumnezeu așa cum este ea cu adevărat, am fost martori la schimbarea tiparelor acestei lumi de autoritatea dumnezeiască care se răspândește peste tot pământul.

Aceste rânduiiri îi implică pe acești tineri băieți într-o slujire pe tot parcursul vieții, deoarece se vor afla în momente și locuri importante în care prezența și rugăciunile lor și puterile preoției lui Dumnezeu pe care o dețin vor conta enorm.

Această reacție în lanț controlată a început cu un înger care slujește trimis de Dumnezeu. Ioan Botezătorul înviat, care a trăit în vremurile străvechi, le-a apărut lui Joseph și Oliver, și-a așezat mâinile pe capetele lor și a spus: „Vouă, tovarășilor mei în slujire, în numele lui Mesia, eu vă confer Preoția lui Aaron, care deține cheile slujirii îngerilor, ale Evangheliei pocăinței și ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor” (Doctrină și legăminte 13:1).

Ioan a numit această autoritate „Preoția lui Aaron”, după fratele și colegul în preoție al lui Moise. În vechime, deținătorii acestei preoții a lui Aaron trebuiau să propovăduiască și să ajute la rânduieli – rânduieli care concentrau ucenicia asupra viitorului Mesia, Domnul Isus Hristos (vedeți Deuteronom 33:10).

Cartea Numeri atribuie în mod explicit deținătorilor Preoției lui Aaron sarcinile de a mânui uneltele rânduielilor. „Pe Aaron și pe fiii lui să-i pui... în grija lor au dat... masa... [și] uneltele sfântului locaș, cu care își făceau slujba.” (Numeri 3:10, 31.)

Rânduiala din vremea Vechiului Testament care consta în jertfirea de animale a fost împlinită și înlocuită prin viața și ispășirea Salvatorului. Acea rânduială din vechime a fost înlocuită cu rânduiala pe care o numim acum împărtășania cinei Domnului.

Domnul îi însărcinează pe deținătorii Preoției lui Aaron din zilele noastre să facă, în mare parte, aceleași lucruri pe care le făceau cei din vechime: să propovăduiască și să administreze rânduieli – toate acestea pentru a ne aminti de ispășirea Sa.

Când diaconii, învățătorii și preoții ajută cu împărtășania, ei primesc binecuvântările asociate ei la fel ca toți ceilalți: ținând legământul pe care îl fac atunci când iau individual din pâine și apă. Dar, înfăptuind aceste îndatoriri sacre, ei învață,

sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan

de asemenea, mai multe despre rolurile și responsabilitățile lor din cadrul preoției.

Preoția aaronică este numită preoția pregătitoare, în parte pentru că rânduielele ei le permite să trăiască greutatea și bucuria de a lua parte la lucrarea Domnului, pregătindu-i pentru viitoarea slujire în cadrul preoției, când ar putea fi chemați să slujească în moduri imprevizibile – inclusiv să dea binecuvântări inspirate în momente în care speranțele și visurile, chiar viața și moartea, atârnă de un fir de ață.

Asemenea așteptări serioase necesită pregătire serioasă.

În Doctrină și legăminte se explică faptul că diaconii și învățătorii „trebuie să avertizeze, să explice, să îndemne și să propovăduiască și să invite pe toți să vină la Hristos” (Doctrină și legăminte 20:59). Pe lângă aceste responsabilități, preoții trebuie să „predice... și să boteze” (Doctrină și legăminte 20:50).

Ei bine, toate acestea par a fi multe de făcut, dar în lumea reală, aceste lucruri se întâmplă în mod firesc în întreaga lume.

Un episcop i-a învățat pe membrii noii sale președinții a cvorumului diaconilor aceste îndatoriri. Prin urmare, membrii tineri ai acestei președinții au început să vorbească despre cum puteau să facă acele lucruri în cvorumul și episcopia lor. Ei au hotărât că trebuiau să înceapă să viziteze membri în vârstă ai episcopiei pentru a vedea de ce aveau nevoie și, apoi, să îi ajute.

Printre cei cărora le-au slujit a fost Alan, un vecin dur, deseori vulgar și, uneori, ostil. Soția lui Alan, Wanda, devenise membră a Bisericii, dar Alan era, așa cum se spune, o mare figură.

Totuși, diaconii au trecut la treabă, ignorându-i cu umor insultele, în timp ce îndepărtau zăpada cu lopata și duceau gunoiul. Este greu să urăști diaconii, iar Alan a început, în cele din urmă, să-i iubească. La un moment dat, l-au invitat la biserică.

„Nu-mi place biserica”, a răspuns el.

„Dar vă place de noi”, i-au spus ei. „Așadar, veniți cu noi. Puteți veni doar la adunarea cvorumului nostru, dacă doriți.”

Și, cu aprobarea episcopului, el a venit – și a continuat să vină.

Diaconii au devenit învățători și, pe măsură ce au continuat să-i slujească, el i-a învățat să repare mașini și să construiască lucruri. Când acești diaconi deveniți învățători au devenit pre-

was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

oți, Alan îi numea „băieții mei”.

Ei se pregăteau, cu seriozitate, pentru misiune și l-au întrebat dacă puteau exersa lecțiile misionarilor cu el. El a jurat că nu va asculta și nu va crede niciodată, dar, da, puteau să exerseze la el acasă.

Și, apoi, Alan s-a îmbolnăvit. Și inima i s-a înmuiat.

Iar într-o zi, în adunarea cvorumului, el i-a rugat cu blândețe să se roage pentru el să se lase de fumat, așa că au făcut-o. Dar apoi, l-au urmat acasă și i-au confiscat toată rezerva de tutun.

Având o sănătate șubredă, Alan a fost internat în spitale și centre de dezintoxicare, iar „băieții lui” i-au slujit, manifestând în liniște puteri ale preoției și ale iubirii neprefăcute (vedeți Doctrină și legăminte 121:41).

Miracolul a continuat când Alan a cerut să fie botezat, dar, apoi, a murit înainte ca acest lucru să se întâmple. La cererea sa, diaconii deveniți preoți i-au dus sicriul și au fost vorbitori la înmormântarea sa, unde – în mod potrivit – au avertizat, au explicat, au îndemnat, au propovăduit și i-au invitat pe toți să vină la Hristos.

Și, mai târziu, în templu, unul dintre băieții lui Alan a fost cel care l-a botezat pe fostul președinte al cvorumului diaconilor ca înlocuitor pentru Alan.

Tot ceea ce a spus Ioan Botezătorul să se facă, ei au făcut. Ei au făcut ceea ce fac diaconii, învățătorii și preoții în întreaga Biserică și în toată lumea aceasta.

Una dintre responsabilitățile deținătorilor Preoției lui Aaron este rânduiala împărtășaniei.

Anul trecut, am cunoscut un episcop inspirat și pe soția sa minunată. Într-o dimineață recentă de sâmbătă, conduceau spre botezul fiului lor și au suferit pierderea tragică și bruscă a scumpei lor fetițe în vârstă de doi ani, pe nume Tess.

În dimineața următoare, membrii episcopiei lor s-au adunat pentru adunarea de împărtășanie plini de compasiune, suferind și ei din cauza pierderii acelei fetițe perfecte. Nimeni nu se aștepta ca familia episcopului să fie la biserică în acea dimineață, dar, cu câteva minute înainte de începerea adunării, ei au intrat în liniște și au luat loc.

Episcopul s-a dus în prezidiu, a trecut pe lângă locul său obișnuit dintre consilierii săi și s-a așezat, în schimb, între preoții săi, la masa de împărtășanie.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father's plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of

În timpul acelei nopți anterioare de chin și nesomn în care a căutat înțelegere și pace, el a primit un îndemn puternic legat de ceea ce familia lui avea nevoie cel mai mult – și ceea ce episcopia lui avea nevoie cel mai mult. Și anume, să audă glasul episcopului lor, al președintelui Preoției aaronice din episcopia lor și al tatălui îndurerat, rostind promisiunile legământului făcut la împărtășanie.

Așa că, la momentul potrivit, a îngenuncheat cu acei preoți și i-a vorbit Tatălui Său. Cu patosul acelei ocazii, el a rostit unele dintre cele mai puternice cuvinte pe care cineva are voie să le spună cu glas tare în această viață.

Cuvinte care au consecințe eterne.

Cuvinte ale rânduiei.

Cuvinte ale legământului.

Instrucțiuni care ne leagă de scopurile acestei vieți – și de cele mai minunate rezultate ale planului Tatălui Ceresc pentru noi.

Vă puteți imagina ce au auzit cei din congregație în acea capelă în acea zi – ce au simțit auzind cuvintele pe care le auzim în fiecare duminică în capelele noastre?

„O Dumnezeu, Tată Veșnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi și să sfințești această pâine pentru sufletele tuturor acelor care se împărtășesc din ea, pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău și să-Ți mărturisească Ție, o Dumnezeu, Tată Veșnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău, și să-și amintească totdeauna de El, și să țină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei. Amin.” (Doctrină și legăminte 20:77.)

Și, apoi: „O Dumnezeu, Tată Veșnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi și să sfințești [această apă] pentru sufletele tuturor acelor care beau din [ea], pentru ca ei să facă aceasta în amintirea sângelui Fiului Tău, care a fost vărsat pentru ei; ca ei să-Ți mărturisească Ție, o, Dumnezeu, Tată Veșnic, că ei își amintesc totdeauna de El, pentru ca ei să poată avea Spiritul Său cu ei. Amin” (Doctrină și legăminte 20:79).

Acest tată bun și această mamă bună depun mărturie că acea promisiune a fost împlinită. De fapt, spre alinarea lor nepieritoare, ei chiar „[au] Spiritul Său cu ei”.

Eu sunt pentru totdeauna recunoscător că deținătorii Preoției aaronice, cu puterile, rânduilele și îndatoririle ei, ne binecuvântează pe

the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

toți prin cheile „slujirii îngerilor, ale Evangheliei pocăinței și ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor” (Doctrină și legăminte 13:1). În numele lui Isus Hristos, amin.